

DRECEERA

CEC
III

BUTLLETÍ DE
LA COLLA
EXCURSIONISTA CASSANENCA
APARTAT DE CORREUS 74
17244 CASSÀ DE LA SELVA

JUNY 1994 — ANY XV — 3a Època — Núm. 36

SANT VICENÇ D'ESCLET

XXVIII FESTA LITERÀRIA
XVI MARXA DE PRIMAVERA

ENTREVISTA:
**JOAQUIM
MONTORIOL**

PRIMERA CURSA
DE BTT A CASSÀ

ESQUÍ DE MUNTANYA
**GRAN PARADISO
ULL DE TER**

ÍNDEX

	<i>Plana</i>
La columna d'en Joan <i>per Joan Pinsach</i>	2
Editorial	3
Bloc de Notes	4
Activitats realitzades del mes de gener al juny	5
XVIII Festa Literària	6 - 7
Normalització Lingüística	8
I Cursa de BTT a Cassà	9 - 10 - 11
XVI Marxa de Primavera	
- De marxa des del primer control estant, <i>per Eloi Madrià</i>	12
- Propaganda subliminal, <i>per Joaquim Carreras</i>	13
Entrevista a Joaquim Montoriol, geòleg i expedicionari, <i>per J. Carles Codolà i Eloi Madrià</i>	14 - 15
Esquí de muntanya	
- El Gran Paradiso, una muntanya: pren-la <i>per Joan Pinsach</i>	17 - 18 - 19
- Recordant els nostres inicis <i>per Carles Nadal</i>	20 - 21
Homenots, Narcís Artau: un personatge polèmic <i>per Carles Malagrida</i>	22
Secció Infantil	
- Setmana Santa a l'Aldric	23
Secció Jove	
- Esubufecs i suors tot pujant al Bassegoda	24 - 25
Festa de St. Vicenç d'Esclet. La Carbonera	26 - 27

EDITA

DRECERA

Colla Excursionista Cassanenca

Carrer dels Dolors, 12

Apartat de Correus 74

17244 CASSÀ DE LA SELVA

Telèfon 46 36 25

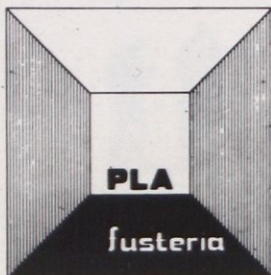
JUNY 1994 - Any XV - 3a Època - Núm. 36

EXEMPLAR GRATUÏT PER ALS SOCIS

IMPRIMEIX

DUCFORM, S.A.

Dipòsit Legal GE-957/83

Progrés, 5 - Tel. 46 09 14
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

SOLSTICI

Arribàvem a les escorrialles dels anys setanta i amb l'estrenada Constitució ens obríem pas amb privilegi històric al portal de la vida: no només érem joves, la nostra dècada havia estat esperançada, optimista, de lluita; sabíem que anàvem a millor i la nostra voluntat era de ruptura amb un món heretat que ens anava nodrint —amb fàstic, dèiem— i amb el qual havíem deixat de combregar, potser en el darrer Corpus primaveral de la candidesa. Alhora, els homes i dones d'ànima reclosa des dels temps de la foscuria franquista es treien la roba, s'exigien críticament la construcció del futur i aprenien a lliurar-se a les llunes emperlades de la nit. A Llagostera, per exemple, es va començar a organitzar el Solstici d'Estiu, una senzilla però fenomenal festa popular a la plaça Balladora, amb la qual es celebrava el trànsit cap al bon temps, l'alliberament de l'engavanyament hivernal. Hi havia foc tota la nit i el sol apareixia depressa i radiant, segurament molt abans que qualsevol secret projecte de relació sensual es pogués definir. Era una paratge ideal per expansionar-se: qui volia cantar hi cantava, qui hi feia discursos a l'infinit s'entenia amb un auditori disposat. Amb conjunts musicals com els Argemins —sempre recordaré el ritme estereotipat dels muscles d'un bateria seriós intentant de fer creure una tronada i vella caixa nacarada—, Faristol o la Mami Oplins Band saltàvem per una nit al darrer vagó d'un tren que ja havia passat, amb interpretacions de temes de Dire Straits, Rollings, Janis Joplin... I amb boleros, molts boleros, i valsos i tangos, la riuada humana que serpejava per la carretera vora la riera d'en Gotarra creia, acompanyada dels grills i l'aire càlid i fumats dels rostolls cremats, que el millor temps del viure era a tocar de la mà i que només calia prendre'l per a tots. Eren els dies de l'Associació de Veïns, el Butlletí, les ràtzies nocturnes per tallar eucaliptus i aterrar jous i fletxes de les carreteres. I van passar aquells anys. Després, vam començar a entendre més d'economia que de ciutadania, de prestacions i accessoris de consum que de relacions humanes, ara preservades, plastificades. I fugim del front: amb el comandament a distància i els obsequis inútils als fills anestesiem conformats la consciència i la memòria, i les noses d'existir. Emperesits pel greix que també posem als bollicaos dels nostres infants, amb la conquesta dels drets anhelats hem oblidat i hem fet oblidar els deures de cada dia.

Aquest curs tinc Faissal a classe. Des del gener, i ja entén i parla amb admirable coneixement català i castellà. Ha vingut del Marroc. A les estones de pati corre, dribla i xuta davant de les erràtiques deambulacions dels seus companys d'aquí, distrets i avorrits, sovint palplantats davant de la porteria esperant la sort furtiva, que passi la pilota per marcar fàcilment. A classe em mira inquisitòriament cada vegada que no pot seguir les activitats ordinàries dels altres, té una voracitat impacient per conèixer i fer-se. Tanta que s'estranya cada vegada que els amics d'ara eludeixen les obligacions. El seu pare és pescador, treballa de nit i lluny de port. No té joguines ni entén de videojocs, ni esmorza dues vegades, però en el seu somriure s'hi veu la il·lusió d'un futur, el dibuix d'una esperança, un gest ingenu d'agraïment.

J.P.

TERRENYS D'ACAMPADA

La Secretaria General de Joventut de la Generalitat de Catalunya acaba de fer públic un fulletó amb una sèrie de terrenys de diverses comarques catalanes on es pot acampar prèvia sol·licitud a la Central de Reserves de l'empresa pública Turisme Juvenil de Catalunya, S.A. Els usuaris d'aquests terrenys (alguns d'ells semicàmpings, d'altres poc adients) podran ser: les entitats censades, els centres escolars i les entitats socioculturals registrades. Ens consta que aquesta relació fa un temps que s'estava elaborant per tal de facilitar als centres interessats la recerca de nous llocs de campament. L'experiència en preparar Campaments ens confirma aquesta dificultat per trobar espais dignes, motivada per diverses raons.

Comarques com la Garrotxa, el Ripollès, els Pallars, etc., punts de campament per excel·lència, van restringint cada any més la possibilitat d'acampar-hi, alhora que hi proliferen nombrosos càmpings. Estem d'acord que l'afluència a la muntanya és cada vegada més nombrosa i que s'ha de regular per tal de no malmetre l'entorn, però entenem que els centres excursionistes han de tenir unes consideracions especials que els distingeixin d'altres grups o tipus de turisme. Ens sembla bé que es munti una xarxa de càmpings, fins ara molt deficitària, per a les persones que volen disfrutar de la muntanya, sempre que no sigui l'espai únic i exclusiu per acampar en tot aquell àmbit on estan instal·lats. És necessari que els municipis o Consells Comarcals reconeguin les zones tradicionalment d'acampada com a espais públics per a instal·lar-hi campaments.

Els centres excursionistes preparem campaments amb finalitats molt més grans que les estades de vacances que puguin preparar altres tipus de col·lectius o famílies (per aquest tipus de vacances ja estan bé els càmpings). L'opció que es fa quan es tria d'anar a un campament excursionista per passar uns dies és diferent a la que es faria si s'escollís l'opció d'una estada en una casa de colònies, càmping o centre d'esplai.

Les entitats excursionistes ens caracteritzem per donar una formació àmplia als nostres participants, especialment quan es tracta d'infants i adolescents. La conscienciació per adaptar-nos a les condicions de la natura i no a la inversa, el coneixement i respecte del medi, l'afrontar les adversitats que ens pugui representar no gaudir de les comoditats de casa buscant les sol·lucions més idònies, l'esperit de companyonia tan difícil d'aconseguir en la societat actual,... són alguns aspectes d'aquesta formació que intentem transmetre. Difícilment aconseguirem aquests objectius si el campament està instal·lat en un càmping que és la via cap a on ens encaminen les administracions.

Esperem que el fulletó esmentat a l'inici d'aquestes ratlles sigui revisat i ampliat. Mai la regulació de la massificació d'activitats de lleure pot ser solucionada tancant la porta a les moltes possibilitats que aquestes ens han anat oferint des que les entitats excursionistes ens dediquem a ensenyar a gaudir la natura.

DOLORS RUBIROLA i SITJAS

Bloc de Notes

SUBSCRIPCIÓ REVISTES.— Recordem als socis que estem subscrits a les següents revistes de muntanya i ciclisme: Desnivel, Extrem, Muntanya, Vèrtex i Bike. Les revistes del mes en curs es poden llegir al local, i les altres es poden retirar en forma de préstec.

RELACIONS AMB LES ADMINISTRACIONS.— En aquests darrers mesos "la Colla" ha estat donada d'alta en el registre d'entitats esportives de la Secretaria General de l'Esport de la Generalitat de Catalunya.

"La Colla" ja estava registrada a la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques des de 1971, en el Cens de la Secretaria General de la Joventut des de 1990 i està en curs la petició d'inscripció al cens del Voluntariat del Departament de Benestar Social.

A més, està federada a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya des de 1971 i a la Federació Catalana de Ciclisme des de 1993.

LLICÈNCIA FEDERATIVA.— Recomanem a tots els socis que practiquen els esports de muntanya que és molt important estar federat tant per l'aspecte de l'assegurança com dels beneficis econòmics que se'n poden rebre (descomptes a refugis, tren cremallera, botigues,...).

VEGUERIA DE GIRONA.— Enguany la Vegueria ha organitzat el primer curs de formació de monitors de lleure en la modalitat d'excursionisme i un cicle d'iniciació a l'Alta Muntanya.

972 - 204430

**LA BOTIGA D'ESPORTS
D'AVENTURA MÉS GRAN DEL PAÍS**

(250 m² al servei del client)

Previsió de la meteo, Pirineus i Alps, actualitzada

**ALPINISME
EXCURSIONISME
ESCALADA
ACAMPADA
BAIXADES RIUS
ESPELEOLOGIA
ORIENTACIÓ
ESQUÍ DE MUNTANYA
TREKKING
ALIMENTACIÓ
ÒPTICA
BIBLIOGRAFIA
CARTOGRAFIA
ASSESSORAMENT**

*Lloguer d'esquís de muntanya.
Sortides a muntanya amb guia.
Organització de curssets.
Informació trekking i expedició.*

ACTIVITATS REALITZADES DEL GENER A JUNY DE 1994

FESTA DE SANT VICENÇ

Diumenge 23 de gener. Tradicional Aplec de St. Vicenç a l'entorn dels paratges de Vilabella al veïnat d'Esclet. Dia esplèndid amb una gran afluència de públic per disfrutar dels diversos actes preparats: demostració de tallar socs i construcció d'una carbonera, pràctica de tir amb arc, exhibició de l'esbart dansaire de Cassà, missa, cantada de goigs, concursos de coques casolanes i cargols cuinats, sardanes i dinar.

ESQUÍ ALPÍ

S'han fet 4 sortides amb autocar per anar a esquiar. Dues han estat de cap de setmana a Andorra i dues de dissabte a les estacions de Porté i Eina del Pirineu francès i a l'estació de Soldeu.

CAMP DE TREBALL A ST. VICENÇ

Dissabte 9 d'abril. Camp de treball per netejar de ferralla i brossa el sotabosc de la part de darrera del monòlit a Joan Xirgo.

CONFERÈNCIES AUDIO-VISUALS I CINEMA

11 de febrer. "El Mont Rosa amb esquís" per membres de "la Colla".

18 de febrer. "Girona al Nanga Parbat" (8.125 m) per Ramon Estiu.

4 de març. "Expedició gironina al Pamir. Pic Comunisme" (7.495 m).

15 d'abril. "Entre l'aigua i el foc. Illa de la Réunion" pel Dr. Joaquim Montoriol.

6 de maig. Projectió de la pel·lícula "Intersecció" basada en l'obra d'Antoni Dalmasas "Les línies de l'atzar" guanyadora del XXV premi "la Colla" de narració 1991.

13 de maig. "Les selves de l'Amazones i de l'Orinoc" per Josep Domingo.

XVI MARXA DE PRIMAVERA

8 de maig. 140 participants. Recorregut de 25 kms.: Cassà, Cal Cigró, Pineda Fosca, Riera Cagarella, Traçat del Carrilet, les Banyalobes, la Gotarra, Can Gruart, Creu d'en Mullera, Can Dalmau, la Selvatana, Camí de la Mosca, Cassà.

SECCIÓ INFANTIL

Setmana Santa '94. Del 28 al 31 de març. Colònies a l'Aldric. Romanyà de la Selva. 30 nens i nenes de 8 a 13 anys.

B.T.T.

27 de febrer. 1a cursa de BTT a Cassà. Recorregut: Parc de Bombers, Firal, Pineda d'en Rata, Dues Rieres, Font del Ganso, Dues Rieres, Molí d'en Vilallonga, Can Torrent, Cal Toix, Parc de Bombers. 228 participants de les diverses categories.

15 de maig. Matinal pels embassaments de Susqueda i Sau. 8 participants.

5 de juny. Sortida de Festa Major. 70 participants. Recorregut: Cassà, Campllong, el Remei, Can Dalmau, Creu d'en Mullera, Vilabella, Can Prats de Mata, Mas Mundo, Pineda Fosca.

ESCALADA

Diumenge 13 de març. Escalada i arrossada a Solius. 45 participants.

EXCURSIONS

19 i 20 de març. Excursió al Bassegoda. 15 participants.

XXVIII FESTA LITERÀRIA

Divendres 22 d'abril. Celebració amb els alumnes dels dos col·legis dels XXV premis "Manuel Tolosà i Surroca" de contes infantils. Cercavila acompanyada pels Grallers de Cassà i de Bescanó i lectura del veredictes i lliurament dels premis d'enguany.

Dissabte 30 d'abril. Al Casal Familiar tingueren lloc els actes corresponents a la XXVIII Festa Literària de la Colla Excursionista: Actuació del Grup de música tradicional "Til.ler", commemoració dels XXV premis de contes infantils, presentació del llibre "3r recull de contes infantils (1984-1993)", lectura de veredictes i proclamació dels diversos premis i vi d'honor.

Regentada per:

Joaquim Miralles i Pi
Diplomat en Ciències
Empresarials

Josep Planchart i Muntada
Graduat Social

Francesc Raurich i Casadellà
Diplomat en Dret Tributari

Miquel Sánchez i Dalmau
Assessor laboral

C/. Ample, 47 - Tel. 46 36 28 - Fax 46 38 29
17244 CASSÀ DE LA SELVA

I ja en portem vint-i-vuit

ES CONSOLIDA LA NOVA FORMA

Davant l'extens reportatge sobre la XXVIII Festa Literària de "la Colla" (fet per la revista Llumiguia per al seu número corresponent a la Festa Major) seria absurd tornar a repetir el que ja està escrit. No en va, sí que és convenient fer una valoració del que va ser l'edició d'enguany per part nostra.

Breument direm que la festa va tenir dues parts:

— una primera el divendres 22 d'abril, per celebrar amb els alumnes dels dos col·legis els XXV premis de contes infantils "Manuel Tolosà i Surroca", amb una cercavila i el lliurament dels premis als guanyadors de la present convocatòria.

— una segona el dissabte 30 d'abril, al Casal Familiar, l'acte central de la XXVIII Festa Literària: actuació del grup de música tradicional Til·ler, la commemoració dels XXV premis infantils "Manuel Tolosà i Surroca", presentació del "3r Recull dels premis infantils Manuel Tolosà i Surroca de contes infantils (1984-93)", la lectura de veredictes i lliurament dels premis següents:

XXV premis infantils

VII premi Cercamón

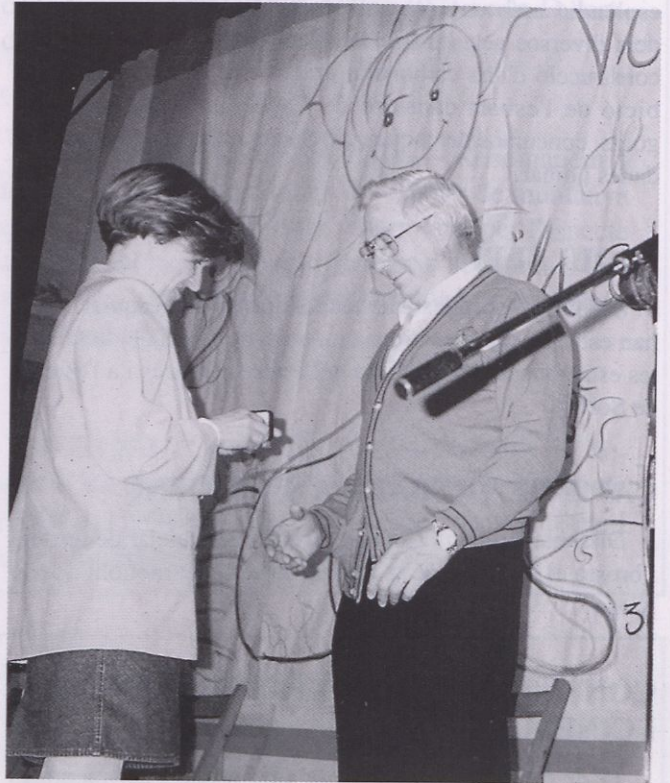
XIV premi Pompeu Pascual (segona part del premi)

IV premi Joan Xirgo (convocat pels Amics de les Gavarres i els Consells Comarcals del Gironès i Baix Empordà).

I cloenda de la festa amb un vi d'honor.

Cal destacar la consolidació de la nova forma de la Festa encetada fa tres anys, i de la fórmula de finançar-la amb l'Ajuntament. Un acte obert, senzill, sense massa pretensions, adequat a l'entitat i al poble. Una festa que representa un dels actes culturals més importants de la nostra vila i que la promou arreu de Catalunya amb la participació de joves escriptors en el premi Cercamón, que enguany ha arribat a la setena edició i en la qual s'hi han presentat 51 obres.

A més dels guanyadors dels premis Cercamón, els del Pompeu Pascual i del Joan Xirgo també són de fora de

En Carles Malagrida molt sorprès, rep la insígnia d'or de "la Colla" en reconeixement a la seva constància.

Cassà, la qual cosa va aportar a la festa una gran quantitat de públic foraster.

Aquest públic i el local es van poder endur una bona impressió de l'esperit emprenedor que caracteritza "la Colla" i la publicació del Tercer recull de contes infantils en pot ser una mostra més. Un llibre destinat majoritàriament als joves lectors i escrit per nens i nenes, amb unes excel·lents il·lustracions fetes pel pintor Josep Lloveras, en un tamany gran i amb un bon paper. Tot plegat, i amb el reconeixement a la

LA SELVA[®]

JOAQUIM ALBERTÍ, S.A.

*Aquest any
varem poder gaudir
de la magnífica
actuació del
grup Til.ler.*

constància de la persona d'en Carles Malagrida com a ànima d'aquesta festa any rera any, demostra que l'entitat vetlla pels interessos de la nostra cultura i la nostra llengua.

Per contra ens queda el dubte sobre l'interès per als premis literaris en l'àmbit local, dubte que s'accentua amb les participacions i resultats a la convocatòria del premi Cercamón per a joves d'entre 15 i 18 anys, valorat en 100.000 ptes. el primer premi i en 25.000 els dos accèssits. Aquest premi va sorgir per donar continuïtat entre els premis infantils i el premi "la Colla" de narració, perquè les generacions d'escriptors cassanencs poguessin seguir escrivint i participant en els concursos de "la Colla" una vegada haguessin finalitzat els estudis primaris. Però la resposta no és la desitjada. Al premi Cercamón d'enguany no s'hi ha presentat cap obra d'autor local; al de l'any passat tan sols n'hi havia una,

i al de fa dos anys el premi va ser per a una alumna de l'IES de Cassà encara que no era resident al poble.

Per tant ens preguntem: què s'ha fet d'aquelles joves promeses que guanyaren els respectius premis M. Tolosà i Surroca? És que la participació només pot venir incentivada pel professor de llengua catalana que rep les bases del concurs? És que el que es fa a casa no es valora com la proposta que ve de fora? Trobar respostes a tals qüestions ens conduiria a anàlisis massa complexes i d'ordre social i de mentalitats: es llegeix poc, hi ha uns anys difícils, les obligacions escolars es mengen el temps que deixa la TV, es tendeix a la comoditat... Però carregats de dubtes i inquietuds, la Colla ja fa 28 anys que empeny els premis literaris, i l'avaluació dels resultats, com tota tasca educativa, és cosa prou difícil d'objectivar.

ELS GUANYADORS

XXV premis Manuel Tolosà i Surroca atorgats per "la Caixa" i "la Colla" als abans esmentats participants.

Premi Viola (8 a 10 anys): "La galeta" de Gemma Pagès i Pi.

1r accèssit: "El llapis juganer" de Cristina Pena i Laromaine.

2n accèssit: "El forat del desert" de Neus Otero i Salgas.

Premi Clavell (11 i 12 anys): "Santa Claus" de Jordi Bertran i Santos.

1r accèssit: "El trist cementiri dels mariners" de Marc Menció i Domingo.

2n accèssit: "La reina de la selva" de Sònia Cañet i Salvador.

Premi Rosa (13 i 14 anys): "Parmet" d'Eva Pujol i Campeny.

1r accèssit: "Un de cada color" de Jordi Font i Lladó.

2n accèssit: "Els problemes d'en Joan" de Laura Sánchez-Blanco i García.

VII Premi Cercamón atorgat per l'Ajuntament de Cassà de la Selva a Anna Maria Poblet i Casanovas, de Manresa, amb l'obra "L'estel".

Accèssits atorgats per "la Colla" a Anna Carbó i Trias de Sta. Coloma de Farners i a Leandre Plana i Campabadal de Girona.

Selecció feta d'entre les 51 obres presentades d'arreu de Catalunya.

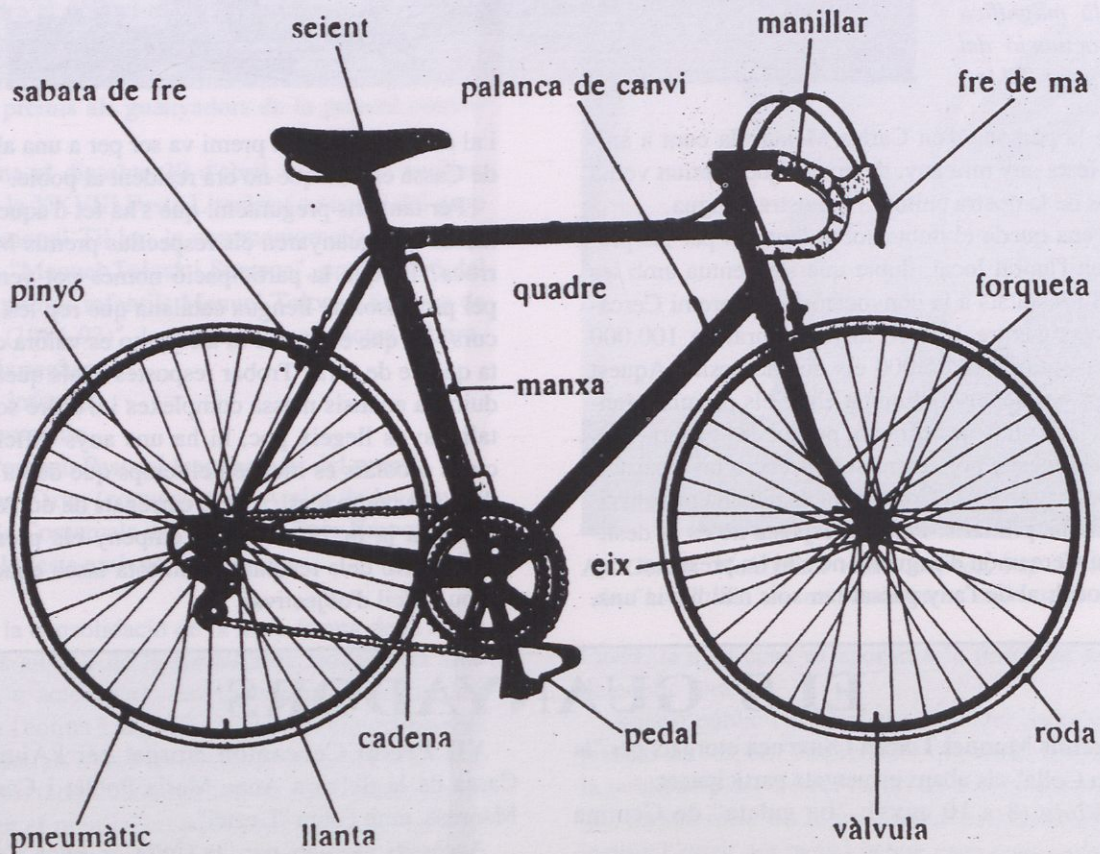
Entrega de la segona part de la dotació econòmica del **XIV premi Pompeu Pascual i Carbó** a Llorenç Abós i Araguàs per l'entrega del treball "L'estudi del corc i el rebaixí a les sureres de les Gavarres". Premi atorgat per la família Pascual.

IV Premi Joan Xirgo atorgat pels Consells Comarcals del Gironès i Baix Empordà i els Amics de les Gavarres i d'Ardenya, al projecte presentat per Xavier Cortadellas, Albert Llensa i Anna Llensa de La Bisbal sobre "El poble dels cent focs"

ANEM AMB BICICLETA

Ara que s'acosten les vacances d'estiu, molts de vosaltres aprofitareu el temps anant a fer excursionisme amb bicicleta. Ja suposem que tots sabeu fer funcionar aquest vehicle però, ... com us funciona de vocabulari?

Us proposem, doncs, aquest petit recull de mots per tal que en feu un ús correcte.

BONES VACANCES!!!

L'Oficina de Català de Cassà de la Selva a la vostra disposició:

TRUQUEU-HI: 46 00 05

FAX: 46 37 08

ESCRIVIU-HI: Servei Municipal de Català
Ajuntament (Can Nadal) - Rambla Onze de Setembre, s/n
17244 CASSÀ DE LA SELVA

VENIU-HI: Matins, de dilluns a divendres de 9 a 1

La cinta encara és a dalt. L'aguanta en Joan Linares de La Bisbal un dels millors en la categoria de veterans.

PRIMERA CURSA DE BTT A CASSÀ

228 participants repartits en diferents categories van configurar aquesta I Cursa de BTT, que es va celebrar el passat dia 27 de febrer, amb sortida i arribada de davant mateix del parc de bombers. El saltenc Jordi Serra es va imposar amb claredat al seu company d'equip Campasol. El cassanenc Eduard Carrocas va caure quan anava amb el grup de davant i en Xevi Erena va acabar sent el millor local.

EL DIUMENGE DE BON MATÍ

El circuit estava senyalitzat des del dia anterior, excepte el tram que passa per dintre del poble. El diumenge és una de les primeres feines que fem i, en acabar, revisem de bell nou tot el recorregut.

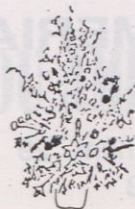
El dia de la cursa tot és a punt. Des de la Colla, entitat organitzadora, s'havia treballat amb diferents entitats i grups en l'organigrama de la cursa. Comissió de festes, Xilimbes, Pic Net, Creu Roja, bombers, Policia local i Ajuntament aporten una cinquantena de persones que, juntament

amb els de la Colla, ens posem en funcionament per tal que tot surti el millor possible.

LA DISTRIBUCIÓ DE TASQUES

La inscripció va a càrrec dels comissionaris esportius i la confecció i el repartiment de dorsals a càrrec nostre (el fet de no disposar de dorsals oficials ho dificulta molt). Un grup s'encarrega de preparar 80 bosses amb entrepans per a la

Art Floral

C/. Barraquetes, 29 - Tel. 46 18 83
17244 CASSÀ DE LA SELVA

gent dels controls, ja que el lloc no es pot abandonar durant tota la cursa.

Els de la Comissió de festes comencen a fer foc i a punxar les botifarres. En Pep Esgleyes i en Francesc Parramon fan una volta de reconeixement al circuit, en moto. Seguidament, els diferents grups formats per entre dues i cinc persones es van escampant amb la targeta identificativa i la bossa de l'entrepà al seu lloc de control.

LA CURSA I EL RECORREGUT

El punt de sortida és espaiós i l'arrencada és forta, hi ha molts avançaments i alguna caiguda. El tram de dintre el poble és ràpid, la vintena que encapçala la cursa enfilen la pujada del carrer Migdia com si és tractés d'una baixada. La primera dificultat és a la pujada d'en Rata, més que res pel fort ritme que imposa en Serra, que es queda sol al davant. Darretera seu, set o vuit corredors el segueixen a pocs segons, un d'ells és l'Eduard Cabarrocas, que està fent una gran cursa.

A dalt a cal Porrer en Serra ha incrementat un pèl la distància. La forta baixada fins a les Dues Rieres deixa l'Eduard fora de cursa i amb la màquina destrossada després d'enganxar-se amb un altre corredor. És una llàstima! anava en cinquena posició juntament amb el segon, el tercer i el quart.

Abans d'agafar el passadís de les Dues Rieres, gir a l'esquerra i cap als Soleis d'en Barril en pujada. En Serra passa pel control d'avituallament de la font del Ganso a mig minut de diferència sobre Serrainats i Permanyer, segon i tercer respectivament. Fan cap a la barraca d'en Margenedes i tot seguit inicien un descens fins a les Dues Rieres on el motorista que obre la cursa té treballs a deixar en Serra enrere per tal que no li pugui a coll-i-be.

Per la riba esquerra de la riera de can Vilallonga, fins al molí d'en Vilallonga i d'aquí fins al Gatellar pels cims de les Miloques.

Els cassanencs es defensen com poden: en Xevi Erena és dintre els 20 primers, en Joan Borrell, en Pere Torrijos i l'Enric Cabarrocas entre els 50 millors. L'Emili i en Quim Felip entre els... 200 primers.

Del control de les Miloques, on les distàncies es mantenen, cal anar fins a can Torrent i després pel camí de Verne da cap a cal Toix. Petita baixada i entrada per darrera els bombers.

*Pep Permanyer i Joan Càtedra.
El primer tot un expert de la muntanya i gran
ciclista, dels millors en els descensos.*

Aquesta és la primera volta al circuit de 18 km. A la segona passada les posicions no varien gaire. Es podria resumir dient que la cursa es va decidir a la pujada de la pineda d'en Rata, on en Serra va imposar un ritme fortíssim i va trencar el grup en molts trossos.

I PER ACABAR:

Una botifarrada i complements vitamínics per als més competitius va donar pas al repartiment de trofeus als guanyadors de les diferents categories d'aquesta primera cursa, que va ser seguida per un nombrós públic.

Donem les gràcies a totes les persones que han fet possible aquest esdeveniment esportiu a Cassà, començant pels participants, passant per entitats i grups del poble, col.laboradors, i acabant per les administracions, sobretot la local.

Armeria CASSÀ
ARMERIA - ESPORTS

Carrer Mel, 11 - Apart. Correus núm. 29
Tel. 46 11 43 - Tel. part. 46 02 58

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

PER RECOLLIR

És la una en punt del migdia, tots plegats estem contents perquè tot ha funcionat, excepte petits detalls que sabem com resoldre. Era la nostra obligació. I cal acabar la feina, però... cal recollir-ho tot. L'estratègia funciona i en només una hora tot el recorregut i les aproximacions queden com abans de la cursa, és a dir sense cap rastre d'aglomeració, llevat dels carrils i camins que resten fresats.

Amb aquesta tasca, de debò que hem d'estar contents.

CLASSIFICACIONS

SÈNIOR

- 1r Jordi Serra (Liberto Megamo)
- 2n Miquel Campasol (Liberto Megamo)
- 3r Josep Serrainats (Nautilus Montgrí)
- 4t Pep Permanyer (Nautilus Montgrí)
- 5è Joan Càtedra (Bici A SAC)
- 24è Xavier Erena (1r local)
- Joan Borrell (2n local)
- Pere Torrijos (3r local)

PROMOCIÓ

- Jordi Anguiló (Montgrí C.C.)
- Conrad Lloveras (Montgrí C.C.)
- Àngel Blay (J.K. Esport Vinke-ASWAN)

FEMENINA

- 1a Cristina Mascarreras (J.K. Esport Vinke-ASWAN)
- 2a Mariona Càtedra (A.T.G. Bicis tope)
- 3a Mònica Gibert (J.K. Esport Vinke-ASWAN)

JÚNIOR

- 1r Eduard Ayats (Liberto Megamo)
- 2n Manuel Moreno (S.C. Guíxols)
- 3r Gerard Massanes (A.T.G. Bicis TOPE)

CADET

- 1r David Ojeda (J.K. Esport Vinke-ASWAN)
- 2n Gustavo Gálvez (Alba Bescanonina)
- 3r Xavier Ojeda (HOMS)

EL CULPABLE

Va ser juntament amb l'Eduard que va fer la proposta de la cursa. També va tenir el seu pes específic a l'hora de dissenyar el recorregut. La majoria de col.laboradors els ha buscat ell, va negociar amb els de la Bimbo la qüestió vitamínica i va dissenyar la samarreta que es va entregar a tots els participants i col.laboradors.

El dia abans va marcar com el que més el recorregut. El dia de la cursa va ser el primer a arribar al lloc de treball tot i que ell havia de competir. Va fer una gran cursa i va ser el darrer a marxar del local dels bombers. Podríem dir que en Xevi Erena és la persona que ha buscat complicitat en la resta de col.laboradors.

Mobles

Decoració

NOU AMBIENT

C. Marina, 117 - Telèfon 46 17 36

17244 CASSÀ DE LA SELVA

Cap al tard sempre hi ha ambient en els controls.

8 de maig de 1994

Itinerari:

Cassà, Cal Cigró,
Pineda Fosca,
Riera Cagarella,
Traçat del
Carrilet,
les Banyalobes,
la Gotarra,
Can Gruart,
Creu d'en Mullera,
Can Dalmau,
la Selvatana,
Camí de la Mosca,
Cassà.

Aproximadament
25 Kms.

DE MARXA DES DEL PRIMER CONTROL ESTANT

Amb el company Pitxi sabem que, sortint a la mateixa hora que els marxaires, tenim temps d'anar fins al Carril a fer el cafetot. El nostre control és a 200 metres de la carretera de Caldes i del traçat de la via, que és per on discorre el recorregut, just fins on nosaltres tenim muntada la parada de llimones, sucre i aigua.

L'ambient al Carril és interessant, però nosaltres no ens podem torbar gaire, ja que els participants que corren, amb 20 o 25 minuts fan aquest recorregut. Des de la nostra posició veiem una llarga ruta que ens permet de fer apostes sobre quins personatges s'aproximen, de llarg en surto guanyador, ja que conec més bé el personal.

En Quintana no tarda ni cinc minuts a passar i en Carles Miquel ho fa en poc més, juntament amb altres atletes.

—Pitxi, aquell és en Busquets!! —Efectivament, la seva mecànica de cames i els cops de cap laterals ho certifiquen. Un ensurt! en Lluís Cebrià ve sol, almenys ho sembla. On és en Quim Massa? En apropar-se veiem que l'herba i els matolls ens han jugat una mala passada i que van un al costat de l'altre.

Quin poble és aquest? —diu un marxaire. Nosaltres, incògnits, li diem que Llagostera. —Veieu com no anàvem cap a Girona? —contesta aquest despistat.

Han passat tots els atletes i els que combinen el córrer amb el caminar. De sobte veiem una silueta considerable que avança, és la multitud, el gros del grup. Nano se'ns ha girat feina! Esmolem el ganivet i a tallar llimones s'ha dit.

Certament, la gent assedegada i alguns un pèl cansats creient que ja estaven a més de mig recorregut, nosaltres

mig enganyant-los els donem ànims. Els incondicionals a les marxes com ara en Xico Mir, en Fortià i en Gabriel ja fa estona que han passat i de ben segur que ja són a la Creu d'en Mullera.

Darrera de tot i tancant la marxa, en Mundet, autor de la descripció del recorregut; en Quim Bosch, en Carles Malagrida que, per segona vegada pot permetre's el gust de caminar per excés de personal als controls! També arriba en Narcís Artau mig esgalbrat fruit d'una caiguda; entre tots el posem a to a base de massatges amb suc de llimona.

A poc a poc quedem sols, abans, però, en Quim Mundet accepta un tall de llimona quan li dic que va bé per netejar la mocada.

Tot desplegant la parada, ens arriba en Parés de Llagostera amb qui passem una bona estona. Mentrestant, hi ha qui ens observa de lluny... Efectivament, en arribar a la cruïlla de la carretera un tot terreny de la Guàrdia civil ens crida "l'alto". Aquell "identifiquese coño!", "vamo ver iso conducir", "arnet dentidat", "iso tratorista" de fa 15 o 20 anys em va venir de sobte a la memòria.

"Pare el motor, ponga el freno de mano, de dónde vienen ustedes?, qué hacen por aquí?, una marcha?, de qué, de motos?, permiso de conducir, muchas gracias, pueden continuar. Aquestes i per ordre van ser les preguntes mentre la "pareja" inspeccionava el que dúiem darrera sense obrir les portes.

Senzillament, de psicologia un zero i la resta m'ho reservo.

ELOI MADRIÀ

PROPAGANDA SUBLIMINAL

Ja són setze les marxes de Primavera que s'han dut a terme. La d'aquest any, seguint una ja tradicional combinació entre pla i muntanya, ha transcorregut pel pla. Es va triar un itinerari que enllaçava diversos veïnats de Cassà, Llagostera i Campllong, entrant fins i tot i per uns metres al municipi de Caldes.

Amb aquestes ratlles, no vull pas fer una descripció del recorregut, ja la va fer excel·lentment el company Quim Mundet en el fulletó que donàvem a la sortida. Ni tampoc un relat de les anècdotes i vivències de qui l'ha caminat (ja ho va fer el company Carles Malagrida al Llumiguia) o de qui ha participat en l'organització (també ho ha fet el company Eloi Madrià en aquest mateix Dreçera). Vull fer una cosa més senzilla.

Simplement vull anar raonant, com a partícip que vaig ser en la tria de l'itinerari, per què es va escollir aquesta ruta i com es justifica que es passi per un lloc i no per un altre que és més còmode. No ho faré fil per randa però sí que exposaré alguns exemples.

Val a dir que aquestes marxes són una activitat més d'una entitat excursionista com la nostra. Com excursionistes que som no ens conformem només a contemplar l'entorn des d'una poltrona assequible i fàcil, com seria la butaca d'un cotxe.

D'altra banda, la descoberta i divulgació d'indrets molt singulars i a vegades ben propers i desconeguts és una actitud intrínseca en nosaltres. Es tracta també de veure l'entorn tal com és. No defugim de mostrar realitats com els abocadors incontrolats, els desaigües de les zones urbanes o les urbanitzacions sense planificació. Al darrera hi ha òbviament una clara intenció conscienciadora.

Finalment es vol reivindicar, sense dir-ho obertament, el manteniment de drets públics perduts per l'oblit de tots plegats. És el cas de fer passar l'itinerari per antics camins públics i ara en desús. S'espera que després d'una marxa, els participants repeteixin de tant en tant l'itinerari i per tant es conservi un dret que costa molt d'aconseguir i molt poc de perdre.

Dit tot això, queda clar que no programem ni senyalitzem els itineraris per fer curses, ni tant sols per fer-los corrents.

Partint d'aquests arguments i a tall d'exemple, no ha d'estranyar que seguíssim un tram de l'antic camí de Girona a Sant Feliu, al costat del torrent de les Cadenes, i a continuació un camí paral·lel a la riera Verneda, que malgrat que no sigui declarat públic, passa a tocar el marge de la riera i per tant en una zona de servitud.

Seguir el traçat del carrilet té unes connotacions ben evidents. Es tracta de fer veure què podria suposar un vial d'aquest tipus per a una funció que no fos altra que la lliure circulació a peu o en bicicleta. Curiosament l'agafàvem en el terme de Llagostera i és que a Cassà està totalment trossejat per les vendes parcials que se n'han fet. De fet, en el tram de via que s'agafava al final de la marxa, ja al veïnat de Llebrers, seguïem una part de tram que és en mans privades i

La Creu d'en Mullera desbrossada en motiu de la XVI Marxa de Primavera.

que bonament ens van deixar utilitzar. No cal dir que el futur vial de bicis que es projecta és molt compromès, tot i que les alternatives en camins veïnals són factibles en molts llocs.

En el veïnat de Mata, a Llagostera, passàvem pels dos indrets potser més singulars de la marxa. D'una banda una freixeneda propera a can Prats, un bosc molt poc explotat i per tant un exemple gairebé únic de com eren abans els boscos en aquests verals. D'altra, els Tres Roures de can Sureda, tres més que notables exemplars d'aquesta espècie d'arbres situats en l'extrem d'una arbreda per on antigament passava el camí de Girona a Tossa.

Per veure aquests elements calia travessar varies vegades les Banyaloques i la Gotarra i no pas per ponts precisament. La brutor i el tuf de les aigües negres procedents de Llagostera es feia evident molt a prop de les espardenyas. Vam considerar oportú també fer passar l'itinerari a prop d'on s'està instal·lant la depuradora d'aigües residuals i els emissaris que s'hi dirigeixen des de Llagostera i Cassà. Si més no, pot servir per constatar el que arriba a costar, econòmicament parlant, això de depurar els nostres detritus.

No em vull allargar més. Aquests exemples poden ser il·lustratius del fil del discurs però n'hi poden haver d'altres sobretot pel que fa a elements singulars. Molts marxaires a partir d'ara sabran més o menys cap a on queda la Creu d'en Mullera, el roure de la Creu o el freixe d'en Merla. Si hem aconseguit això ja estarem en bona part satisfets. Si a més aconseguim que es potenciïn o es salvaguardin (segons s'escaigui), l'objectiu s'haurà acomplert del tot.

JOAQUIM CARRERAS

DREÇERA

Joaquim Montoriol, geòleg i expedicionari

"EM FALTARIEN 300 ANYS PER PODER VEURE TOT EL QUE M'INTERESSA"

"Em dic Joaquim Montoriol i Pous. Montoriol, tot amb la lletra o. Ja sé que n'hi ha molts que es pensen que és Monturiol, com l'inventor del submarí, però el meu nom és amb o. En realitat sóc un descendent de l'inventor, ja que ell va ser el meu oncle rebesavi. Segons sembla, el fet que ell fos amb u i el meu rebesavi amb o va ser un error del qui va fer la inscripció en el llibre del registre civil que va inscriure els dos germans amb un nom diferent. Un amb o i l'altre amb u. Per part de mare també tinc uns antecedents importants ja que l'escriptor figuerenc Pous i Pagès va ser el meu avi, o sia que sóc empordanès per tots costats. Encara que jo vaig néixer a Barcelona aviat farà setanta anys..."

Així vam començar la nostra xerrada amb un geòleg que en els últims anys s'ha fet popular arreu de Catalunya no tant per la seva experiència científica que l'ha catalogat com un dels investigadors més eminents en el món de la geologia i mineralogia, sinó per la seva facilitat expressiva i les seves ànsies de comunicació que l'han portat a fer més de 2.100 sessions explicatives per tot Catalunya explicant allò que a ell més li agrada: el nostre planeta, la seva gent, la seva geografia, la seva morfologia, la seva vegetació i la seva fauna. Aquest any també va ser fidel a la seva cita amb els cassanencs i el catedràtic jubilat de mineralogia de la Universitat de Barcelona va ser a l'Estació per explicar, durant dues hores alguns dels trets més destacats de la seva estada a l'illa de Reunió, prop de Madagascar.

Abans de començar la conferència vam demanar al professor Montoriol que ens expliqués una mica de la seva vida. Al llarg de seixanta minuts vam poder sentir una part de la història apassionant d'un home que continua amb la mateixa il·lu-

sió que tenia fa gairebé cinquanta anys, quan —era el 1948— va començar preparant un muntatge àudio-visual per impartir un curs d'espeleologia. "Aquell primer àudio-visual es titulava "Tècniques d'exploració de cavitats verticals" i va servir-me de suport al curs d'espeleologia que vam fer aquells anys. Encara ara guardo aquell document, ja que actualment em serveix per explicar les diferències que hi ha entre l'espeleologia que es fa ara i la d'aquells anys, amb les escales de fusta, les espelmes, i tot això", diu Montoriol, que des d'aquell any 1948 recorda que ha fet més de 2.100 sessions divulgatives, arreu de Catalunya. Cada any en fa unes 130 repartides entre centres culturals i excursionistes, col·legis, instituts, ajuntaments i cases de cultura, de tot el país. Els que més ha repetit són els de les "Illes Galàpagos", 164 cops, i el del "País dels goril·les" que s'ha visionat en més de 160 indrets. També ha passat més d'un centenar de vegades els muntatges sobre l' "Altiplano", i el de "Lapònia".

Joaquim Montoriol fa uns mesos va tenir l'oportunitat d'arribar a molta més gent gràcies a la seva participació en un programa de Catalunya Ràdio a les tardes. Aquest any no s'ha emès el programa però podria ser que l'any que ve Joaquim Montoriol hi tornés. "Com a mínim alguns contactes que he tingut així m'ho fan esperar". En tot cas, Montoriol, mentre espera tornar a la ràdio, continua la seva ruta pels pobles i ciutats de Catalunya explicant el seu món. Un món apassionant que, segons ell, només té coses per admirar i recordar de manera agradable: "Tots els records que guardo dels meus viatges són bons, de les coses dolentes prefereixo no parlar-ne".

Uns records que ell té perfectament guardats i arxivats en milers de diapositives que conserva acuradament classificades al seu domicili: "En cada viatge faig com a mínim unes 500

diapositives. Després, a l'hora de fer el muntatge, només n'aprofito un centenar, com a màxim".

El geòleg també creu que hi ha hagut moments que ha passat perill, si bé la sort sempre l'ha acompanyat. Recorda una travessia que va fer amb furgoneta fins a l'Iran, la Sabalan 71. "En arribar a l'Anatòlia vam haver d'iniciar un trajecte per una regió en la qual els lladres i malfactors controlaven la zona. El cap de la policia ens va dir que no passesim per aquells indrets, que ens podien matar. Al final, veient la nostra decisió ens va dir: Molt bé, feu-ho, però recordeu aquests consells: no conduïu de nit i si heu d'aturar-vos a dormir ho feu en un poble. Aparqueu al mig de la plaça i us quedeu allà. Els lladres no gosaran atacar-vos al mig del poble. I si mai trobeu una persona que us fa senyals que us atureu, no en feu cas i tireu endavant i atropelleu-lo. Quan va veure la nostra cara de sorpresa, va afegir: no tingueu por el vostre cotxe és fort no us el faran malbé. Potser era una mica exagerat, però vam seguir els seus consells i no em va passar res però un grup d'italians que anaven amb un Mercedes un dia per davant nostre no ho van fer i els vam trobar dins la seva furgoneta l'endemà. Els hi havien tallat el coll".

També guarda records entranyables i inesborrables i no precisament de països molt llunyants: "Recordo deu dies que vaig passar al Delta de l'Ebre, amb uns paratges impressionants. I també una estada als Monegros, on vaig veure uns pobles petits molt interessants i unes cases gairebé aïllades que representaven un estil de vida i una personalitat insòlita".

Els viatges també li han servit per entendre una mica més alguns dels grans problemes que s'estan vivint arreu del món. Des de l'ex-Iogoslàvia ("no m'hagués cregut mai que es pogués arribar a una guerra com aquesta") a Ruanda passant per Israel i Irak.

Precisament de Ruanda, Joaquim Montoriol guarda un gran record del missioner empordanès Joaquim Vallmajor que és dels pocs espanyols que s'han quedat en aquell país: "Cada any per Nadal m'envia una felicitació de record. Confio que no li hagi passat res de dolent". (Desgraciadament ha mort en el passat mes de maig).

Ara ja només faig grans viatges, més organitzats i gairebé tot preparat, les expedicions en les quals l'aventura era el que predominava ja s'han perdut ja que reconeix que "tampoc no estic ni mentalment ni físicament capacitat per aguantar-les. M'agrada molt planificar els viatges, preparar el meu itinerari, decidir tot el que necessito i on ho podré trobar i així quan arribo no em trobo amb sorpreses i el viatge es desenvolupa com ho tenia previst".

Durant tots aquests anys Montoriol ha visitat centenars de

Un home engrescador que et fa venir ganes de viatjar a qualsevol lloc del món.

països i indrets i li agrada fer-ne una recolecció: "He voltat per tota la Península Ibèrica. A Europa només em falta estar a tres països, algun de molt petit, com a San Marino i a Irlanda i a Holanda. I de la resta del món, evidentment que em falten veure moltes coses, però de les grans macro regions només em falta estar a Austràlia i a l'Antàrtida". Precisament aquest era un dels objectius que fa cap a vint anys Montoriol es va trobar a un pas d'aconseguir "però la marxa verda dels marroquins contra l'estat espanyol al Sahara va parilitzar l'expedició que estàvem preparant..."

Fa un ràpid càlcul: "Em faltarien 300 anys per poder veure tot allò que m'interessa conèixer del món". I una reflexió pràctica per col·leccionar pics: "Un cop he pujat a un cim ja no hi torno a pujar mai més. Crec que hi ha moltes coses per veure i llocs per anar abans de tornar a repetir un mateix indret. Hi ha una expedició que són les Agudes que hi he pujat diversos cops, quan feia la mili..."

També hi ha consells per als que volen anar de viatge: "Mireu els diners que teniu i busqueu el destí més llunyà possible. Probablement serà el lloc que tindreu més dificultats per tornar al llarg de la vostra vida".

JOAN CARLES CODOLÀ
ELOI MADRIÀ
Cassà de la Selva, 15 d'abril de 1994

LES SEVES VISITES A CASSÀ

Amb la d'aquest any ja són quinze les vegades que Montoriol ha estat a Cassà convidat per la Colla Excursionista. Les explicacions que des de l'any 1979 ha fet a la nostra vila han estat les següents:

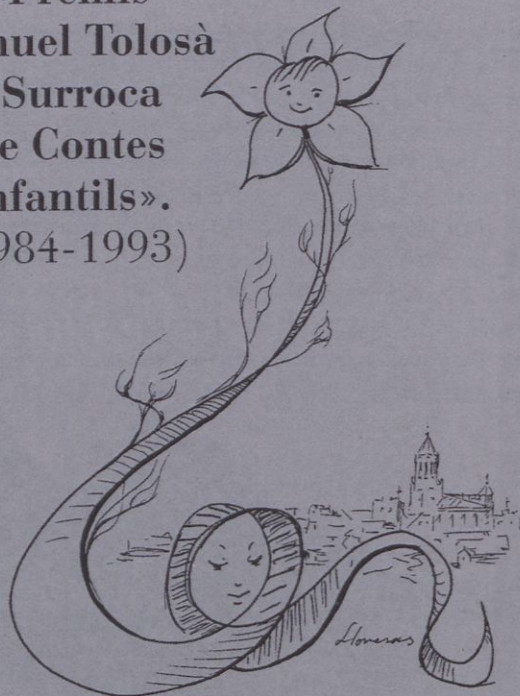
- 1979 — Les illes dels fòssils vivents.
- 1980 — Xina de nord a sud.
- 1980 — Un geòleg a la taiga.
- 1981 — Seychelles: 800 milions d'anys.
- 1983 i 1990 — Una expedició al país dels goril·les.
- 1984 — Altiplano.
- 1985 — Missid Tinduf.
- 1986 — Yukon.
- 1987 — Expedició Nord 4.

- 1988 — Haití.
- 1989 — Expedició "Sahalan 71"
- 1991 — Per la terra dels profetes.
- 1993 — Tròpic de Capricorn.
- 1994 — Entre l'aigua i el foc.

A més Montoriol ha fet quatre xerrades per als alumnes de l'IES de Cassà:

- 1990 — Una expedició al país del goril·les.
- 1991 — Iceberg.
- 1993 — Les illes dels fòssils vivents.
- 1994 — Yukon.

3r Recull dels
«Premis
Manuel Tolosà
i Surroca
de Contes
Infantils».
(1984-1993)

Col·lecció de Premis Literaris
de la Colla Excursionista Cassanenca

**EL TROBAREU
A LES
LLIBRERIES I
AL LOCAL DE
"LA COLLA"
AL PREU DE
1.000.- ptes.**

**APROFITA LES CALOROSSES
TARDES D'ESTIU PER REFRESCAR-TE
LLEGINT, CONSULTANT, PROJECTANT,
SOMNIANT, ...
EN EL NOSTRE LOCAL SOCIAL
AL C/. DELS DOLORS, 12.**

OBERT DE 6 A 8

Últimes dificultats abans d'arribar al cim. En el bloc central es pot apreciar la Madonna que corona el pic, imatge de la verge de color blanc. A la dreta, el collet on es deixen els esquís.

EL GRAN PARADISO, UNA MUNTANYA: PREN-LA

NIT

*I estàs enamorat de totes les seves meravelles
I cada múscul del teu cos canta
Mentre crema l'autopista
Treballes de nou a cinc
I d'alguna manera sobrevius
Fins a la nit*

B. Springsteen (1975)

El gran Bruce brama rogallós per entre la pols dels altaueus. Tornem per l'autopista de la plana francesa en aquesta tarda de diumenge d'abril. Ara condueix el company Josep Maria i jo provo de dormir (del meu avi també m'ha quedat: "Me'n vaig a fer quilòmetrus", quan l'home ja gran enfilava per allitar-se d'hora, després de sopar); tan sols vaig i vinc en una barreja d'imatges distorsionades que em confonen la realitat. Només divendres que pujàvem en una fugida primaveral, després de tantes petites derrotes en els hiverns de cada dia. Deixàvem els vidres rogens d'un ponent a ciutat que saludava la primera tarda de bon temps: olors endolcides, xiscles d'ocells, dones... Vam parar per dormir prop de Valence, en una d'aquestes àrees de l'autopista que ostenten verdors de laboratori i on gràcies a un disseny de bondat fogaritem les noses de la mala consciència del benestar i el

progrés del fum. M'esclata de cop la lluminositat del Mont Blanc de l'endemà per la vall de Chamoix, el pas pel túnel i l'entrada a Itàlia i l'Agulla Negra de Peuterey i Aosta i l'arribada a Valsevaranche, vall torrada per la gelor de la neu tot just enretirada. Sense saber com ni per què veig uns ulls de son, fanals dins de la llum somorta del refugi Vittorio Emanuele II, a l'hora de sopar, ple dels escàpols de tantes urbs de tots els colors. Mil vuit-cents quilòmetres en 50 hores és una velocitat onírica, és una gran desbarrada.

FINESTRES DE PVC i ALUMINI

SCHÜCO
INTERNATIONAL
SISTEMA
KÖMMERLING

Ctra. Caldes de Malavella, P.Q. 0,83
Tels. (972) 46 03 55 - 46 14 41 - Fax 46 30 02
17244 CASSÀ DE LA SELVA (Girona)

Coll on es deixen els esquís.

CREIXENT

*Me'n vaig anar un mes de vacances a l'estratosfera
I, ¿saps? és molt difícil mantenir la respiració
Et juro que vaig perdre tot el que estimava o temia
Era el xicot còsmic disfressat de dalt a baix
Bé, al final els meus peus van plantar arrels a la terra
Però tinc un agradable lloc a les estrelles
I et juro que vaig trobar la clau de l'univers
Al motor d'un vell cotxe aparcat.*

*"El Rifugio Vittorio Emanuele II"
gran i ben condicionat ens va acollir amb molta
comoditat tot i que estava ple a vessar.*

*Em vaig amagar en l'obscura ira de la multitud
Però quan em van dir: "Baixa", jo vaig pujar
Ooh, creixent
Ooh, creixent*

B. Springsteen (1973)

Hem notat la presència d'uns escarabats invisibles que, en esclafar-los i després d'un cruixit sec, desprenen fètidés olors, sobretot a l'alta muntanya i en períodes en què els homes i les dones celebren les seves veleïtats amb grans àpats, especialment de carn o llegums, i els queda el ventre inflat. Hem après a dir Carlo, així en italià; i ell ha tornat a comptar els seus passos per obligar-se a l'esforç i superar els 1400 metres de desnivell, i hem estat acompanyats de la ciència mèdica de Figueres. El Voss recita la melodia de River i puc passar de la nit que es trenca a la sortida del refugi fins al cim, al sol resplandent arribant a la rimaia, i al fred que em bloqueja la càmera, amb les neurones assedegades que no em volen creure durant la curta escalada a l'aresta; a la imatge d'una marededéu dalt del punt més alt, amb gairebé tota la gent que no puja aquells darrers vint metres i es queda a sota, mentre van corrent flocs de núvols; i és clar que tot sembla com en les vinyetes del TBO: aquelles d'escaladors amb ganxos i cordes i pics amb cornises i ocellots dalt i núvols envoltant-los com una corona de sant. Tres hores i mitja d'ascensió. Tot ha estat com una aceifa de primavera: crepita encara el foc del desig.

Amb el suport de la

Caixa de Girona

El sol ens comença a escalfar per la vessant on estem pujant. Per sota nostre queda l'arrodonit cim del Ciarforon envoltat de núvols com la resta de cims propers.

Rellevo en Josep Maria. La música ens fa empassar amb vertigen les fites dels quilòmetres d'aquesta autopista de mirall sota els grisos del Vercors. Plou i fa sol i el ritme és de follia. D'aquí a tres hores hem de ser a casa. Serem a casa! I seria potser insultant confessar que ja descansarem demà a la feina? O què en treuríem de lamentar el pressupost del viatge notablement excedit i calculat, cal dir-ho, amb una ingenuïtat perversa? Res. Val més creure que la vida sense desbarrades seria com un desert llis, els vianants del qual s'anirien assecant sense ni tan sols haver intuït l'existència de paradisos per imaginar.

ELS LLIGAMS QUE UNEIXEN

*T'asseus i et preguntes qui parará la pluja
Qui alleugerirà la tristor, qui calmarà el dolor
És una llarga i fosca autopista, i una fina línia blanca
Allò que connecta, nena, el teu cor al meu
Ara estem corrent, però amor, ens
pararem a temps
Per enfrontar-nos als lligams que uneixen
Els lligams que uneixen
No pots trencar els lligams que uneixen
No pots oblidar els lligams que uneixen*

B. Springsteen (1980)

JOAN PINSACH

DADES D'INTERÈS

PER ANAR-HI:

Autopista fins a Valence, Grenoble i Albertville. Chamonix, túnel del Mont Blanc, Vall d'Aosta i Valsavaranche.

HORARIS ESMERÇATS:

Cassà-Valsavaranche: 900 kms. 8-9 hores.
Pont-Valsavaranche (darrer quilòmetre en cotxe) - Refugi Vittorio Emanuele II: 1 h. 50 min.
Refugi Vittorio Emanuele II - Cim del Gran Paradiso: 3h. 30 min.

DESNIVELLS:

De Pont-Valsavaranche (1.970 mts.) al refugi (2.732 mts.): 762 mts.
Del refugi al cim del Gran Paradiso (4.061 mts.): 1.329 mts.

TELÈFONS:

Società Guide Gran Paradiso: Tel. 0165-95710-95734.

Municipio - Pro- Loco - Informazioni: Tel. 0165-95703.

Rifugio Vittorio Emanuele II: 0165-95920 (estiu); 0165-95103/809993 (hivern)

VALSAVARANCHE:

Vall situada a la dreta orogràfica del riu Doire Bal-tée, entre les valls de Cogne i Rhêmes, es tracta d'un llarg corredor gairebé rectilini seguint en uns 24 kms. el torrent Savara. Es troba al mig del parco Nazionale del Gran Paradiso.

REF. VITTORIO EMANUELE II:

A unes dues hores de Pont. És base d'ascensions al Gran Paradiso, al Ciarforon i a la Tresenta, i també per dur a terme travessies de neu entre uns quants refugis de la zona. Bona construcció, acollidora i calenta; habitacions de quatre. Sopar, dormir i esmorzar: 45.000 lires, preu de federat (abril de 1994).

CARTOGRAFIA:

Carta Turística KOMPASS núm. 86; E: 1/50.000; Gran Paradiso / Aosta.

COMERCIAL LLOVERAS

Ajudem a cultivar i enriquir el temps lliure de les persones mitjançant la pràctica de la jardineria i de l'horticultura.

Una completíssima gamma de productes amb qualitat professional de gran nivell tecnològic.

Servei Tècnic Especialitzat

COMERCIAL LLOVERAS - C/. Catalunya, 40 - Tel. 46 09 93 - Cassà de la Selva

Tot baixant de la Portella de Mentet podem admirar l'esvelt Gra de Fajol, el Coll de la Marrana i el Pic de Bastiments.

RECORDANT ELS NOSTRES INICIS

Dijous el vespre, sona el telèfon, és en Joan que em proposa una jornada d'esquí de muntanya a Vallter. Jo havia previst un cap de setmana a Andorra, però les obligacions laborals i familiars fan que accepti la proposta del company.

Estic il·lusionat per retrobar els amics de sempre i poder esquiar amb ells pels cims i les valls dels nostres inicis. Només em queda veure la previsió del temps per assegurar un dia exitós.

Sortir de tant en tant segueix produint en mi un cert nerviosisme; reviso el material, em pregunto quin serà el meu estat físic, quines condicions de neu trobarem, intento de no capficar-m'hi, però difícilment puc agafar el son la nit abans.

Som a primers de març i la neu escasseja en el Pirineu gironí, aquest hivern ha ventat molt, els llevants no han ajudat gaire i per acabar-ho d'arreglar els darrers dies semblaven de primavera avançada, per totes aquestes raons demano als companys de sortir aviat.

Arribats al pàrquing de l'estació, col·loquem les pells a les soles dels esquís i acabo d'enllestir una petita motxilla. Tot fent una queixalada discutim la jugada; els Bastiments és quasi obligat, després optem per les valls del costat nord més nevades i menys castigades pel vent.

Remuntem les pistes per sota les cadires, l'experiència em diu que no cal començar massa fort perquè pot tenir

FRANCISCO OLLER, S.A.

Carrer Clot, 13 - Telèfon 46 03 50

CASSÀ DE LA SELVA

conseqüències negatives. El dia és clar i el sol ens escalfa el clatell, no podem torbar-nos massa si volem trobar la neu en condicions.

Mentre vaig caminant em vénen a la ment un munt de records: les excursions al xalet des de Setcases pels Plans de la Molina i d'Hospitalets, la Jaça de Morens sense les construccions actuals, les primeres esquiades a Vallter..., comento amb en Quim una història d'allaus i la travessada en BTT de fa uns estius.

A mitja pujada ens dirigim a l'Esquena d'Ase, així evitarem la cornisa del Coll de la Marrana. En el vessant nord el vent ha endurit la neu obligant-nos a posar les ganivetes per assegurar la nostra progressió.

He perdut el compte de les meves ascensions al Bastiments; de dia, de nit, a l'hivern, a l'estiu, pels quatre costats, penso que som molts els que podem dir el mateix i que seguirem pujant el cim amb la il·lusió del primer dia.

Assegut sobre les roques recupero energies menjant quatre ametlles; sovint surten altres aliments suposadament més energètics, però de dubtosa composició natural.

Les muntanyes que ens envolten són ben conegudes per tots nosaltres, des de Montserrat al Canigó passant per la Cerdanya i els cims andorrans. Les discussions sobre cartografia d'anys enrera han deixat lloc a simples afirmacions. L'estada al cim s'acaba "ventant un retrato" i enllestint les eines per començar la baixada.

Un descens curt ens portarà al circ de Bassibers, aquesta cara nord és dreta i la neu dura obliga a baixar amb precaució. En Carles esquia amb estil, comprovo que les lliçons del seu mestre han donat resultat. En Quim i en Joan se'n van més a la dreta tot buscant la millor neu.

Reunits prop de l'estany comença la pujada al Puig de Bassibers. La calor ha estovat la neu suficientment perquè el descens sobre aquesta vall francesa sigui dels que es recorden durant molt de temps. La baixada s'inicia en una pala encarada al sud, el pendent suau permet d'assajar tot tipus de girs. A l'alçada de l'estany la vall canvia de direcció, primer a l'est i després al nord. Seguirem pel mig de la vall fins arribar al Pla Gran, en aquest punt un grup d'isards alertats per la nostra presència s'enfila cap a la Serra Gallinera. Nosaltres també seguirem aquesta direcció, començant per un petit corredor i tot seguit una cometa més ampla ens durà al Pla Ombriaga i al pic de la Dona.

Del costat de l'estació d'esquí puja una boirina. En Carles recorda experiències viscudes i explica com n'és de fàcil perdre's en aquesta zona en un dia de boira.

Ultimant els preparatius amb el nou material.

La tornada per la Portella de Mentet tanca una volta interessant. L'última baixada, en unes condicions de neu molt precàries, deixa un cert regust a la jornada. Malgrat tot encara tenim temps per fer unes bones diapositives sobre la silueta del Gra de Fajol i el Bastiments.

El circ d'Ull de Ter té per a mi un encant especial, no em feu dir per què ja que no sabria explicar-ho. D'un fet n'estic segur, hi tornarem aviat per a seguir recordant les primeres excursions a muntanya, d'això ja fa 25 anys, i també els primers equilibris sobre dues fustes.

CARLES NADAL

**PLANXISTERIA
i PINTURA**

FRANCESC

C/. Ferrocarril, 50
Telèfons: Taller 46 18 79 - Particular 46 03 97

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

NARCÍS ARTAU: UN PERSONATGE POLÈMIC

No resulta una tasca fàcil engiponar un escrit sobre un personatge com l'Artau, polèmic per definició —si no ho fos, hi parariem compte?— Conscient de la dificultat, he acceptat l'encàrrec i heus ací el resultat:

Narcís Artau, president de la Colla; el que encarrilà l'entitat, el que en feu un focus de resistència, allunyant-la de l'anar fent, el que la convertí en un malson per als conformistes i botiflers, el que donà la cara a risc que la hi trenquessin. Company ferm i arrauxat; seguí la via que li marcà la seva poca fortuna; no resulta cap camí de roses l'època que li tocà viure —guerra incivil, lleva "del biberó" i consegüent postguerra, anys de la fam, anys negres que consumiren el que per a d'altres són els millors anys de l'existència. Lluità contra tot això i contra les seves limitacions físiques i ho féu bé, com hi ha món!

No sabia dir exactament el dia que el vaig conèixer. Conservo una fotografia de grup en la qual apareixem tots dos datada el 30 de juliol de 1962. Anys després em feu ingressar a la junta de la Colla. Allà el vaig veure lluitar, enfrontar-se a tots i a tothom, i tothom vol dir el poder establert. Allà es cremà fins a límits inimaginables. Vaig substituir-lo al capdavant de l'entitat; ell se n'apartà i inicià una etapa que no he acabat de comprendre encara, que li comportà contactes i relacions tan inimaginables com l'aigua i l'oli. Posteriorment i en canviar la situació del País, encetà una etapa d'activitat política oberta (la soterrània venia de lluny) en la qual també s'agafà els dits. Tanmateix, seguí ferm en les seves conviccions; així els anys han anat passant i ara, amb setanta i escaig a l'esquena, sembla que ha arribat l'hora del reconeixement.

Que se'l mereix no hi ha cap mena de dubte, ara: de quin mena? Hem deixat escrit en un altre lloc que quan el poder reconeix la vàlua de personatges com ell és perquè ja no li poden fer nosa, sigui perquè ha aconseguit atreure'ls al seu bàndol o bé perquè ja han passat avall. No és aquest el cas de l'Artau. Aleshores, què queda?

Queda l'estima sincera dels companys, encara que, a voltes ens hàgim discutit i esbatussat, cosa que vol dir ben poc,

fet inevitable entre persones que no ens adormim a la palla; entre incomformistes, en una paraula. Tot el que s'esdevingué el dia 28 d'abril passat tindria ben poc valor si no fos pel caliu que aplegarem els vells amics, que a l'entorn d'ell palesarem la nostra amistat a en Siset.

A part d'això, poc valor tenen totes les crides sorolloses i buides que puguin fer-se. Narcís: malgrat totes les discussions i polèmiques del món, aquí tens uns companys de debò. Oi que no en dubtes?

Doncs nosaltres tampoc dubtem que tu ho ets. Per molts anys!

C.M.

LLENYES LLOVERAS

Veïnat de Matamala, 50 - Telèfon 46 09 23 - 17244 **CASSÀ DE LA SELVA**

SETMANA SANTA 94 A L'ALDRIC

ESBUFECS I SUORS

TOT PUJANT AL BASSEGODA

Després d'haver-se'm evidenciat la dificultat d'iniciar un text com aquest, en el qual intentaré de reproduir de la manera més sincera i més coherent possible els fets que esdevingueren a la increïble sortida al Bassegoda, m'ha passat pel cap la meravellosa idea de començar-lo dient que el punt de partida fou el Passeig Vilaret. Ens trobem, doncs, entre les tres i dos quarts de quatre de la tarda d'un dissabte assolat (sortosament) on les cares de la gent, joioses i somrients, esperaven amb entusiasme l'ordre de partida per part dels organitzadors. El grup excursionista constava de quinze persones, de les quals gran part varen marxar amb un minibus i la resta amb un cotxe particular.

El viatge fins a Montagut (primera parada) no fou gens pesat. Allà hi compràrem el pa, i alguns van aprofitar l'ocasió per berenar. Seguidament uns quants es dirigiren a Castellfollit de la Roca a comprar moscatell i galetes, que ens feren un bon servei la mateixa nit, i els altres seguiren el camí fins a Sadernes. Després de gairebé dues hores de camí, i un cop tots allà, hi hagué la primera impressió de la rectoria. Fou bastant negativa i, fins i tot, m'atreviria a dir que per part dels assistents en sortiren alguns comentaris de molt poca qualificació diplomàtica. Tot i això, ens vàrem habitar perfectament al lloc, el qual estava provist d'unes vistes realment encisadores.

Per esperar que es coqués la carn a la brasa, no varen faltar cançons, danses ni crits d'eufòria que animaven d'allò més l'estada. Després d'haver-nos atipat amb força carn i amb unes bones galetes, acompanyades del moscatell de Castellfollit, vam aprofitar per organitzar tot de jocs molt divertits, que varen aconseguir, que fins l'hora de la son, esdevingués una vetllada inoblidable.

El nou dia despertava, i encara que a alguns els costà arrencar, després d'haver esmorzat, vàrem emprendre la marxa.

Des de Sadernes (rectoria) fins al Pont d'en Valentí i

d'aquí a Sant Aniol, recorregut que no causa gaires dificultats i que estava provist d'uns meravellosos paisatges que el feren d'allò més interessant. El temps de menjar-nos una fruita i d'inspeccionar el terreny, ja érem camí del Bassegoda. Pel camí, malgrat les forces i les ganes dels assistents, varen començar a caure les primeres gotes de suor i s'escoltaren els primers esbufecs.

Férem el coll Roig i d'aquí al Bassegoda. S'exhaurien les municions de xocolata que portàvem i les primeres meitats d'algunes cantimplors.

Tot i que el lloc era un al·licient més que suficient per avançar, el camí fou dur i bastant llarg, però les forces no varen desistir, i després de dues o tres parades i una petita escalada al final, vàrem fer el cim.

Allà hi vàrem dinar, la gana obtinguda durant el camí s'ho valia. Alguns, no obstant aprofitaren per fer-hi la migdiada, per escriure alguna dedicatòria a la famosa llibreta del calaix del cim, i d'altres per meditar i fins i tot per observar els nombroses pessebres que hi abundaven.

La devallada encara que simple en principi es va convertir en un niu d'aventures.

Al principi fou del tot normal, i encara que es feren dos grups, uns més avançats que els altres, tot anava bastant bé. El petit entrebanc se'ns presentà quan junts altre cop ens adonàrem de que el camí de descens que havíem escollit era l'equivocat.

Vàrem haver de tornar a pujar, per on havíem baixat, cosa que després de les forces perdudes en la pujada al cim, ens fou bastant desagradable. El lloc de partida era la cruïlla on havíem d'agafar el camí corresponent. Vàrem trobar-lo i ens encaminàrem definitivament cap a Sadernes. Alguns, altre cop varen avançar-se i varen quedar dues companyes endarrerides i una d'elles amb un petit problema als peus, el qual la privava de caminar i de seguir el ritme dels com-

Ribicontrol

RIBALTA-ROCAS, S.L.

- SISTEMES AUTOMÀTICS ELECTRÒNICS
- CONTROL DE PROCESSOS INDUSTRIALS
- INFORMÀTICA INDUSTRIAL

C/. Barraquetes, 20
17244 CASSÀ DE LA SELVA
Tel. i Fax: 46 08 02

panys que anaven, diguem, endarrerits envers el primer grup. Assabentats del problema els del segon grup, els de darrera vam decidir d'esperar-les.

Després de molta estona d'esperar varen aparèixer, i la noia que estava ferida no feia pas gaire bona cara.

Tot i això, vàrem seguir amb un ritme un xic més lent, amb gresca, cançons, corregudes i rialles, però la noia no seguia i cada cop, tot i que feia un meravellós esforç per seguir el ritme, s'anava queixant més i seguia més malament. Enfrond el problema, vàrem tenir l'enginyosa idea de portar-la a cavall els dos nois que hi havia en el grup. Però poc temps després veient que acabariem sense poder caminar nosaltres, sorgí la idea d'una companya del grup, la solució era una camilla, que proveint-la de dos troncs de diàmetre considerable i ajuntats per les nostres motxilles ens va solucionar bona part del trajecte. Però el ritme que portàvem no era el desitjat i, malgrat tot, se'ns anava fent de nit i se'ns va evidenciar la gran dificultat del problema; ens mancava doncs, una idea millor. Mentre tot això succeïa i entre les diferents opinions de sortida del problema dels afectats, aparegué un cotxe. La sort ens era més que favorable. Vàrem pujar-hi, després de les nombroses i eufòriques explicacions que ferem al conductor, la companya ferida i una acompanyant.

Vàrem dir-los que informessin als companys que ens esperaven a la rectoria del que havia passat.

Poc després, ja amb la nit al damunt, aparegué finalment, amb cotxe, un dels companys del grup, que ens va dur en dos viatges cap al lloc on ja feia estona que ens esperava el minibus que ens havia de portar a casa.

Després d'haver recollit tot el que portàvem, emprenguérem, ja tranquils i molt cansats, el camí cap a casa; refets i contents, perquè sabíem que la sortida al Bassegoda havia sigut una experiència molt interessant i que, tot i les dificultats que en algunes ocasions havia suposat, ens encisava d'allò més i ens animava d'una manera exorbitant a tornar-hi. I com jo dic sempre: tot va bé, si acaba bé.

EDUARD VALENTÍ
19 i 20 de març de 1994

*Imatge del Bassegoda
des del cim del Puigneulós,
en les últimes clarors del dia.*

DUCFORM, S.A.

FORMULARIS EN PAPER CONTINU PER A ORDINADORS

Polígon Industrial - Carrer Pla de l'Estany, s/n. - Tel. 46 30 50* - Fax 46 31 14 - CASSÀ DE LA SELVA

Els col.laboradors en la mostra de feines forestals amb la cadira feta amb xerrac mecànic. A més feren ús de la destral i del xerrac manual.

En començar a empilar cal tenir molta cura a no deixar cap bauma per tal de que el carbó no es converteixi en cendra.

LA CARBONERA

Per començar cal dir que la pila de llenya que s'havia de convertir en carbó va acabar malament. Es tractava només de reviure, per uns instants, aquesta feina per a molts oblidada i per a la majoria ignorada.

Segons el director de l'obra, en Josep Serra, aquesta pila de 1.500 Kg. de llenya degudament capolada i ordenada havia de cremar lentament sota la terra que la recobria durant 4 o 5 dies, amb vigilància quasi constant i donant-li el tiratge necessari mitjançant petits orificis al voltant del petit turonet farcit d'alzina.

Una petita errada o despreocupació podria convertir la llenya en cendra en lloc del pretés carbó. Els quatre grao-

nets d'accés a la bona de la pila que permeten anar a bitllar amb la burja podrien arribar a ser un parany en cas que la pila hagués quedat baumada.

En començar el petit article dic que va acabar malament. De fet va acabar com havia de fer-ho ja que era pràcticament impossible aconseguir algun resultat positiu.

En acabar la festa i a l'hora de fer la recollida, una màquina va esbotzar el que en Josep Serra i d'altres col.laboradors havien construït amb molta delicadesa i a qui, des d'aquí, volem donar molt sincerament les gràcies.

ELOI MADRIÀ

VOCABULARI

EMPILAR: Amuntegar la llenya de forma ordenada.

EMBALUM: Encenall.

ENTERRAR: Cobrir la llenya de terra.

XEMENEIA: Forat per on s'encén la pila i s'alimenta.

BITLLAR: Introduir bitllots.

BITLLOTS: Trossos de llenya seca per mantenir el foc.

BURJA: Pal llarg per arribar al fons de la pila i ajudar a bitllar.

ENCARRIADA: Que el tiratge és regular, que la cosa funciona.

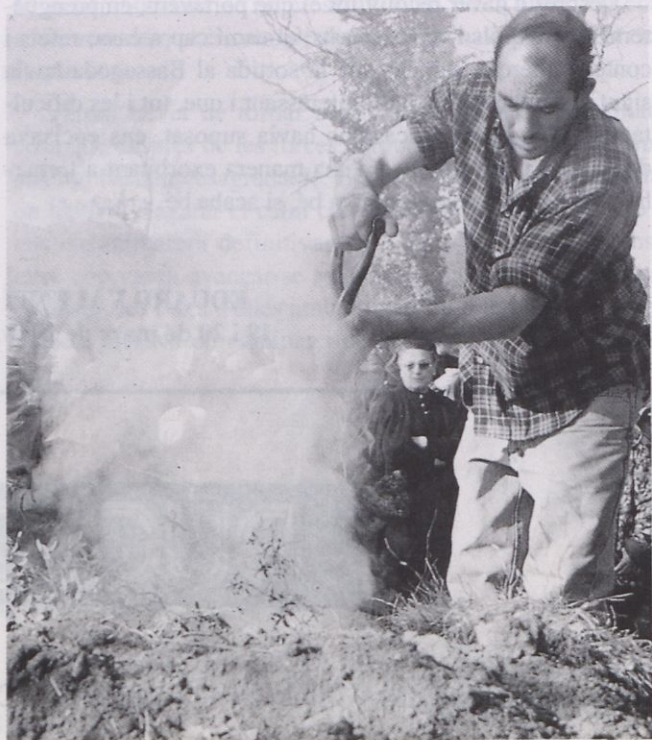
BAUMA: Que hi ha un forat dintre la pila.

REBRIGAR: Branquetes o pollenc perquè la terra no s'esmunyi entre la llenya.

DADES TÈCNIQUES

1.500 kg de llenya.

Temps de cocció: 5 dies (en cas que hagués anat endavant).

L'hereu de la Casassa, en Joan, ajudant el seu oncle Josep Serra en la confecció del simulacre de carbonera.

La Colla dels Tranquils tot cantant el goig de St. Vivenc. Un aire musical a la diada.

Des de bon matí, experts i inexperts intentaren clavar la fletxa tot aclucant l'ull. Els uns a la diana, d'altres a la bala d'userda i els que més al rostoll.

L'esbart dansaire de Cassà tot saltant a l'era de Vilabella com si del batre es tractés.

Són els culpables de l'ordre automobilístic d'aquest any, un veritable problema fins ara. Ells i elles aconseguiren que ni un sol cotxe aparqués a la zona d'accés a l'indret on es celebrà la festa d'enguany.

Aspecte de la zona de menjador on s'aplegaren més persones que mai.

ESTIU '94

PER ALS PETITS

CAMPAMENT INFANTIL A LA VALL DEL BAC (Garrotxa)

Del 6 al 14 d'agost de 1994

Edats: de 8 a 12 anys. - Preu: 16.000 ptes.

Inscripcions fins el 15 de juliol.

PER ALS MITJANS

RUTA PEL PIRINEU ORIENTAL

Sector: Núria-Canigó

Del 31 de juliol al 5 d'agost de 1994

Edats: a partir de 13 anys. - Preu: 17.000 ptes.

Inscripcions fins el 15 de juliol.

Es dormirà i menjarà en refugis de muntanya:

Ull de Ter - Núria - Ras de Carançà - Cortalets - Plaguillem

S'ha de tenir la llicència federativa.

PER A TOTS

CAMPAMENT SOCIAL AL VALLE DE ANSÓ (Pirineu Navarrès i Central)

Del 16 al 21 d'agost de 1994

Ascensions: Pic d'Anie - Mesa de los Tres Reyes - Valle de Aguas Tuertas i Ibón de Estanés - Pic de Petretxema - Ibón de Atxerito

Escalada: Agulles d'Ansabère.

Inscripcions fins el 5 d'agost.

